„ASOCIAȚIUNII" CENTRALA SIBIIU

Anul al 54-lea | 14 Pagini | EXEMPLARUL { In România: 5 lei In străinătate: 6 lei | 14 Pagini | Nr. 186 Vineri 9 Iulie 1937

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Gospodăria țărănească

Un drum prin satele din jurul Bucureștilor ne-a dat prilejul să constatăm destule lucruri rele, dar — să nu mâniem pe Dumnezeu — și câteva lucruri bune. Că în preajma Capitalei țării avem cele mai urâte și mai amestecate — ca populație — sate, este fapt cunoscut de toată lumea și nu mai stăm acum să descoasem pricinile și vinovățiile. Sunt însă și sate înstărite și binișor gospodărite, cum ar putea fi toate, fără deosebire, de îndată ce pământul de cultură este foarte bun, de îndată ce apropierea de București și Ploești, ca să nu vorbim decât de centrele cele mai importante, le pun la îndemână o piață vastă pentru desfacerea produselor și de îndată ce la isvoarele de câștig ale agriculturii propriu zise, se adaogă și cărăușia, care, în această regiune constitue chiar unul din cele mai importante capitole de venituri în bugetul gospodăriei țărănești.

Dar, ca în toate rosturile omenești, starea satelor merge după calitatea populației, iar a populației după calitatea celor din fruntea gospodăriilor comunale și din fruntea destinelor țărănești în genere.

De aceea nu ne-am mai mirat, când, la doi pași unul de altul, am găsit sate foarte deosebite între ele, atât din punct de vedere al gospodăriilor individuale cât și al gospodăriei de obște. Am găsit, de pildă, satul Dragomireștii din Vale, ca vai de capul lui: cu drumuri scofâlcite și nešanțuite, cu case neîmprejmuite, fără o pasăre în ograda fără gard, fără o floare sau un copac roditor, deși în sat se află o foarte bună școală de horticultură și pomicultură, cu întinse terenuri de cultură. In schimb am găsit în acest sat vreo cinci cârciumi arătoase, care merg în plin, de îndată ce spre ele se canalizează mai toată agonisita populației.

Oamenii sunt răi și îndărătnici, poate și din cauza alcoolismului, iar gâlcevile și mizeriile politicianismului n'au făcut decât să completeze restul.

La 4—5 km. de acest sat se află însă Dragomireștii din Deal, sat cuprins, de oameni așezați și gospodari, care n'are aproape niciunul din metehnele celui dintâi, precum se mai află și satul Tirchilești, ai cărui locuitori — sârbi la origine — sunt muncitori, cumpătați și strângători, făcând din comuna lor o adevărată grădină.

Câmpul se înfățișează, cași satul de care ține: după felul oamenilor. Am găsit lanuri de grâu minunate. Cei mai vrednici au și dat grâul la arie și după spusa lor, de douăzeci de ani n'au pomenit rod așa de bun.

Am cerut lămuriri. Ni s'a spus, că țăranii au început să lucreze mai bine ogoarele, iar grija de a'și face rost din vreme de sământă selecționată a început să fie regulă generală în satele cu oameni de ispravă.

Am făcut legătura cu ceeace scria deunăzi în „Argus" un inginer, proprietarul unei moșioare lângă Pucioasa: primind să arendeze sătenilor un număr de pogoane disponibile spre a fi semănate cu ovăz, le-a pus condiția să facă și o arătură bună, toamna. Rezultatul: cu toată seceta, recolta a ieșit foarte bună, cu excepția unui singur țăran, care s'a mulțumit numai cu o arătură superficială de primăvară.

Sătenii știu deci să asculte și au început să-și dea seama de binefacerile muncii cu rost în trebile agriculturii.

In alte sate, din Dolj, am putut constata lucruri și mai îmbucurătoare. La opera echipelor regale s'au asociat și câțiva proprietari agricoli, cunoscuți pentru cultura lor metodică. Impreună cu echipele, ei au organizat ședințe demonstrative în legătură cu metodele cele mai bune de cultură. Dar, oameni practici — și de inimă — ca să prindă și mai bine pe țăran în disciplinele bunei culturi, s'au oferit să le dea la despărțire grâu bun de sământă, în schimbul grâului țărănesc, neselecționat. Neîncrezători, în primul an (1935), n'au primit schimbul decât foarte puțini țărani. Când au văzut însă, în primăvară, cum a crescut grâul țăranilor cu sământa bună și cât de pipernicit rămăsese al lor, în toamnă tot satul a venit la proprietar să-l roage să le dea și lor grâu din cel bun.

Așa dar, dacă țăranul pare îndărătnic, nu-i numai el de vină. Acolo unde găsește pilda cea bună și omul care să-i capete încrederea, țăranul nostru e capabil să facă minuni.

Acesta este drumul pe care putem ajunge la inima și înțelegerea lui.

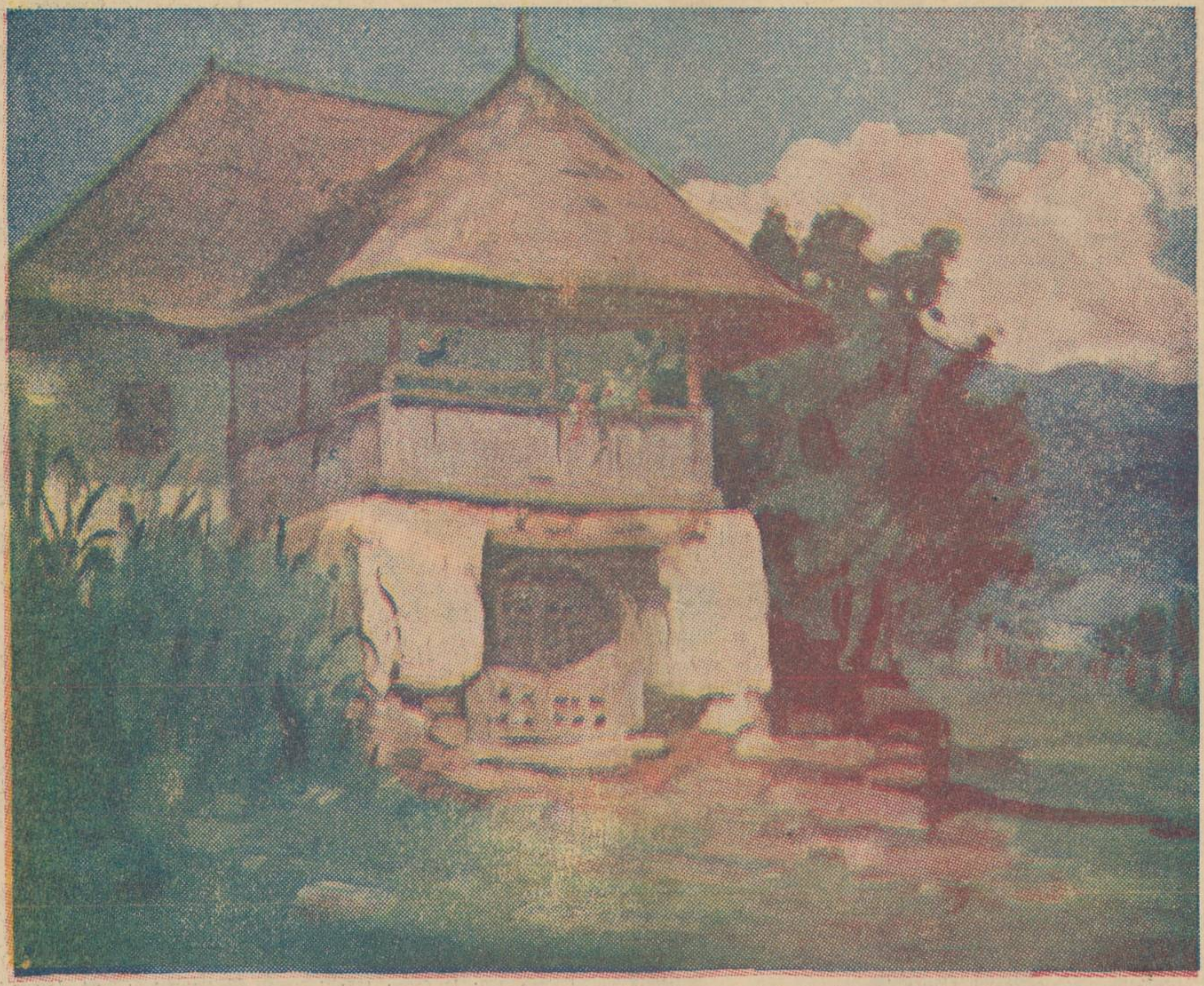

CASĂ VECHE ROMÂNEASCĂ DIN VÂLCEA — *T. ROMANAȚI*

Contraste izbitoare

In unele privinți, suntem, în adevăr, o țară a contrastelor. Să luăm, pe pildă, orașul București, deci creerul și cartea de vizită a țării.

In București, sunt aspecte și stări de lucruri, cari, poate, pe noi, locuitorii acestui oraș, nu ne mai impresionează. Suntem doar obișnuiți cu ele de ani și ani de zile. Asupra unui străin însă, venit dintr'o țară cu altfel de așezări sociale, și cu un dezechilibru economic mai puțin accentuat, aspectele și stările de lucruri din Capitala țării noastre nu pot să nu izbească, să nu producă o impresie, care nu se șterge și nu piere așa de repede și așa de lesne.

Va vedea aci categorii sociale așa de puțin asemănătoare, așa de diferite una de alta, încât i-ar părea că aparține fiecare unei alte lumi, unui alt continent.

Va vedea, bunăoară, desfășurându-se un lux, cum nu-l întâlnești nici în centrele mari, unde milionarii nu sunt o raritate. Va vedea oameni, făcându-și parcă o plăcere din a cheltui sau, mai exact, din a asvârli și risipi banii, fără să-și dea măcar osteneala să numere și să socotească.

Alături de acești favoriți ai soartei, pentru cari risipa este o nevoie, iar luxul țelul și rațiunea de a fi a vieții lor, străinul care vine pentru întâia oară pe aceste meleaguri, va vedea mergând pe aceleași străzi, unde se lăfăește luxul, atâția nenorociți îmbrăcați foarte prost și foarte sumar, neștiind ce e încălțămintea, — fie ea redusă la două bucăți de piele — și purtând pe umerii lor slăbiți de suferință și mizerie, poveri grele ce cuprind marfa pe care o vând în condițiunile cele mai primitive cu putință.

Imi aduc aminte că acum câțiva ani, în trenul Brașov-București, făcusem întâmplător cunoștința unei doamne olandeze, care venea pentru prima dată în România.

Admira și ea frumusețea impunătoare a munților și pădurilor precum și pitorescul stațiunilor climaterice și Valea Prahovei. O admirație cu atât mai îndreptățită, cu cât venea direct din Olanda, țară unde muntele (?) cel mai înalt nu depășește, paremi-se, înălțimea de 100 metri.

Insă, frumoasele ei impresii sufereau o mare scădere, ori de câte ori trenul, oprindu-se în gări, îi dădea posibilitatea de a vedea țărani desculți și din a căror înfățișare se desprindea sărăcia în care se sbăteau. Iar pe șosea se zăreau în fugă șiruri de automobile care de care mai elegante.

Doamna olandeză stăruia mereu cu întrebările: „Dece țăranii aceștia n'au încălțăminte? Dece casele țărănești, ce se zăresc, sunt așa de mici și acoperite cu paie? Dece sunt oameni așa de săraci într'o țară despre care am citit că este una din cele mai bogate din Europa?"

Intrebări al căror răspuns nu este așa de simplu și nici așa de ușor de dat.

„Ce bine se trăește în țara aceasta!" Este exclamația sinceră a eroului, un italian tânăr și simpatic, tocilar de profesiune, dintr'una din admirabilele nuvele ale marelui nostru scriitor d. I. Brătescu-Voinești.

Da, se trăește bine, se trăește chiar minunat de bine. Țara e bogată, iar poporul român așa de blând, așa de îngăduitor și așa de ospitalier. Aceste însușiri care, împinse la extrem, devin defecte și slăbiciuni, sunt în bună parte cauza sărăciei lui crescânde și cauza că se accentuiază contrastele pe care le relevăm.

In adevăr, cei ce se îmbogățesc, reușind deseori să strângă averi foarte mari, sunt, în primul rând, străinii. Străinii — aceștia în număr mai mic, — veniți aicea cu gândul ca, după ce își fac suma, să se înapoieze cu bănetul câștigat în țara lor de origină, și acei cari, deși cetățeni români, sunt însă străini de neamul nostru și de aspirațiile acestui neam.

Și mai sunt, — de ce am ascunde-o? — și puțini români, cari, izbutind a se strecura nevătămați printre paragrafele și articolele codului penal, s'au îmbogățit prin mijloace nu tocmai oneste și curate.

Oricum, sunt aci, în țară, contraste izbitoare și foarte dăunătoare în ce privește soliditatea neamului și a țării. Avem, pe de o parte, o mică minoritate pentru care viața este un prilej de huzur continuu, iar, pe de altă parte, marea massă a poporului român, a românilor dela orașe și dela țară, care trăește în completă sărăcie și ale cărei suferințe se adâncesc din ce în ce mai mult.

N. BATZARIA

Parisul și expoziția sa internațională

x

O viziune minunată a istoriei științelor.— Satul francez și „Frontul Țărănesc"

III

Expoziția aceasta fiind consacrată științelor, artelor și technicei, cea dintâi vizită se impune să o fac *Palatului Descoperirei*, care s'ar fi putut intitula Palatul științelor și al minunilor. El este situat în partea de vest a marelui palat din *Champs Elysées* și ocupă o suprafață de 25.000 metri pătrați.

Nu construcția prezintă vreun interes deosebit, ci conținutul. Ceea ce se poate vedea și auzi în acest extra-ordinar *Palat al Descoperirei*, te uimește, prin noutate și originalitate; te impresionează puternic prin cele ce se arată și se spun, sub forma de demonstrațiuni și expuneri științifice, ca și printr'o serie nesfârșită de viziuni uluitoare și de prezentațiuni ingenioase și metodice.

Tot ceea ce omul a cucerit în domeniul științelor, ca și descoperirile și invențiile, care au contribuit la progresul și civilizația noastră, sunt expuse sub forma atrăgătoare și instructivă a unei expozițiuni demonstrative și vizuale.

Meritul organizatorilor acestui minunat Palat al Descoperirei, — toți savanți și erudiți — merită elogii și recunoștința vizitatorilor, căci ei au avut grija să nu se adreseze numai specialiștilor; sau celor ce posed o cultură științifică, ci și mulțimei, cu scopul de a o iniția în tainele universului și ale energiilor sale creatoare prin anumite metode și mijloace ingenioase de a capta atenția și de a provoca înțelegerea multor fenomene și demonstrațiuni.

Este o trecere în revistă a științelor: astronomia, fizica, matematica, geometria, optica geometrică, biologia, chimia organică etc., după cum este o mare și instructivă lecție despre ce a fost capabil geniul omenesc să cucerească în domeniul necunoscutului ce ne înconjoară.

Un ansamblu de pavilioane, care face onoare femeii franceze, este acela intitulat: „*Femeea, Copilul, Familia*", compus din șapte pavilioane.

El a fost organizat de d-nele Juliette Delagrange și Suzanne Schreiber cu gust și metodă. S'a dat atenția cuvenită Familiei, ca bază a vieței sociale și naționale; femeii, ca gardiană și animatoare a căminului; și copilului, din punctul de vedere higienic, sanitar și social.

O interesantă documentare științifică și frumoase tablouri murale, completează această valoroasă expunere închinată femeii, copilului și familiei.

Un alt pavilion e rezervat eleganței feminine, care, cum e și firesc, atrage mai mult femeile. Aci sunt expuse ultimele creațiuni ale caselor de modă pariziene, care se trudesc să lanseze „tipul Expoziției 1937".

In toate celelalte pavilioane franceze deschise până acum, se poate admira geniul constructiv și gustul rafinat artistic al marei națiuni franceze, care, cu toate dificultățile trecătoare politice, financiare și economice prin care trece, rămâne în primele rânduri ale națiunilor ce pun accentul pe frumos și bine, contribuind prin toate forțele sale creatoare, la progresul și civilizația omenirei.

Lumea se ocupă prea mult de Paris, de pariziene și de parizieni, ca să mai dea atenție satului și țăranului francez.

Totuși — mi-am zis — trebue să fie în Expoziție și un pavilion țărănesc francez. M'am îndreptat în direcția „*Centrului rural*", unde, în adevăr, la Poarta Maillot, e construit un sat francez.

Câteva tipuri de gospodării rurale, care sunt mai mult o prezentare de mediu, de cât o demonstrație.

Când am eșit din acest sat francez improvizat în centrul Parisului, un individ mi-a prezintat o broșură intitulată: „*Haut les fourches !*" (Sus furcile !) De sigur, o broșură de propagandă. Cum individul era foarte stăruitor, am cumpărat broșura. N'am regretat, căci din cuprinsul ei am aflat despre existența unui domn Henry Dorgelès — autorul broșurei „*Haut les fourches !*" ca și al unui Front țărănesc francez.

Din cuprinsul broșurei reese, că toate asociațiile agricole din Franța s'au constituit în 1934 într'un front țărănesc, opus frontului popular, sub șefia d-lui Henry Dorgelès; iar programul politic, social și economic al acestui important organism se rezumă în „*apărarea statului, a familiei și a agriculturei pentru întărirea și dezvoltarea națiunei franceze*".

D. Dorgelès a reușit în ultimii ani, grație popularității sale la sate, să înglobeze aproape toate asociațiile agricole în „Frontul țărănesc" pe baza devizei sale: „*Sus furcile !*" care, neliniștește mult „Frontul popular".

Cum d. Henry Dorgelès este o personalitate dinamică, o forță de temut, atât prin popularitatea sa în creștere, cât și prin perfecta sa corectitudine, adversarii lui din extrema stângă îl combat cu salutul ironic și compromițător politicește în lumea populară și democratică :

— „*Bonjour, marquis !*" sau :

— *Bonjour, monsieur le comte*"

— pentru că adevăratul nume și pronume al șefului Frontului țărănesc este Henri d'Halluin, fără să fi fost în neamul său vre'un marchiz, sau vre'un conte.

Ceea ce este interesant de notat e curentul puternic ce s'a format în populația țărănească din Franța pentru apărarea intereselor agriculturei și ale proprietății individuale, în strânsă legătură cu apărarea intereselor familiei, națiunei și statului francez, care a dat naștere *Frontului țărănesc* după războiu, atât din cauza ecoului ce l-a avut în această țară aplicarea reformelor agrare din România, Iugoslavia, Cehoslovacia și Polonia, cât și din cauza efectelor crizei mondiale agricole.

Se vorbește mai mult de muncitorii din orașe și din diverse industrii și exploatări miniere, dar în Franța populația muncitoare agricolă reprezintă 35 la sută din populația totală muncitoare, dintre care *majoritatea sunt patroni și minoritatea salariați*. Ori, tocmai această situație inversată la sate, față de situația din orașe, *unde lucrătorii formează majoritatea și patronii, minoritatea;* explică creațiunea *Frontului țărănesc* pe baza principiilor naționale, conservatoare și tradiționaliste și rezistența ce o întâmpină comunismul în satele și în fermele franceze.

Așa se și explică faptul că „Frontul țărănesc francez" activează în afară de „Frontul popular", pe baza propriului său program și a forțelor sale.

R. SEIȘANU

A fost depus proectul pentru reforma Curții Supreme americane

Washington, 6 (Rador). — **Senatorul Robinson, fruntașul majorității, a depus azi pe biroul Senatului proectul de lege întocmit de președintele Roosevelt privitor la reforma Curții supreme.**

Se așteaptă cu o foarte mare nerăbdare interesantele desbateri care se vor desfășura în Senat cu prilejul discuției acestui proect de lege.

Răscoale țărănești în Ucraina

Berlin, 6 (Radio Central). — **„Deutsche Allgemeine Zeitung" anunță din Riga că în Ucraina a isbucnit o puternică răscoală țărănească.**

Conducătorul răscoalei se dă drept hatmanul Mahno, cunoscut din răscoalele din 1921. Agenții acestui conducător au răspândit știrea că împăratul Nicolae II mai trăește și că l-a însărcinat pe șeful lor să curețe Rusia de bolșevici. 5000 de țărani s'au încolonat și au pornit spre Moscova.

x ❋ x

Groaznică tragedie familiară într'un sat din Polonia

PARINȚII SE OMOARA DUPA CE LI S'AU INECAT DOI COPII INTR'UN PUȚ

Varșovia, 6 (Rador). — *In satul Wolica, din regiunea Jaslo, un băețaș de patru ani a căzut într'un puț, înecându-se.*

O soră a lui, în vârstă de 12 ani, încercând să-l scape, s'a înecat și ea.

Părinții celor doi copii, disperați de nenorocirea ce se abătuse asupra lor, s'au sinucis tăindu-și gâtlejurile cu o coasă.

xxX ● Xxx

Groaznicele crime ale unui nebun

DUPA CE OMOARA CINCI PERSOANE SE SPANZURA

Varșovia, 6 (Radio Central). — **Un țăran din satul Makow, din comitatul Kielcze, apucat subit de un acces de nebunie, a omorît pe un vecin al său și pe soția acestuia, apoi s'a înapoiat acasă, unde a omorît pe o fiică a lui de 10 ani, pe un băiat de 8 ani și pe mama sa de 70 ani.**

După comiterea acestor crime, nebunul a fugit într'o pădure unde s'a spânzurat.

Foc la expoziția din Paris

Paris, 6 (Rador). — Un foc a isbucnit, dintr'o neglijență, ia pavilionul păcii dela expoziția internațională.

Acest pavilion urmează a fi inaugurat Sâmbătă, în prezența d-lui Blum și a altor fruntași ai Frontului popular.

Incendiul a putut fi stins imediat.

Limba noastră

BARBARII

Să ne mai mirăm că în țara asta nu se mai scrie românește, când atâția profesori de română, cu totul nepregătiți pentru menirea lor, dau lecții de pocire a limbii ?

Iată, de pildă, d. T. D. Măruță, profesor la liceul din Craiova. In broșura pe care a scos-o ca să mă „combată", după ce spune „D. Pisani confundă lucrurile: pentru d-sa neologism e tot una cu barbarism", în josul paginei dă lămurirea: „*Barbarisme* se numesc *neologismele* de prisos". Lecție cu totul și cu totul greșită. Profesorul acesta nu știe ce e un barbarism, nici ce sunt neologismele.

„*Barbarism*. Greșala împotriva acelei părți din gramatică privitoare la cuvinte și, prin întinderea înțelesului, orice expresie, *orice vorbire* care calcă regula. (Littré, *Dictionnaire de la langue française*). Și. „*Les barbarismes* et les *NEOLOGISMES* sont des fautes contre le *vocabulaire*". — *Barbarismele* și NEOLOGISMELE sunt GREȘELI împotriva vocabularului". (A Vannier, *La Clarté française*, pag. 82).

Cine zice *bonjur, bonsoar, mersi*, în loc de *bună ziua, bună seara, mulțumesc*, greșește împotriva vocabularului. E un barbar.

Cine zice *ruj, bleu, oranj, lingerie*, în loc de *roșu, albastru, portocaliu, rufărie* ori *albituri*, greșește împotriva vocabularului. E un barbar.

Cine zice *a soluționa* o problemă (ceea ce înseamnă *a topi* o problemă), în loc de *a deslega* o problemă, *intenționez* în loc de *am de gând*, greșește, calcă regulele vorbirii românești. E un barbar.

Cine zice : *are loc* o conferință, *are loc* un parastas, și nu: *se ține* o conferință, *se slujește* un parastas, calcă regulele vorbirii românești. E un barbar.

Cine zice „nelecuibil", „neînlocuibil", în loc de *fără leac, nu se poate lecui, nu se poate înlocui*, greșește, calcă regulele vorbirii românești. E cel mai barbar dintre barbari.

D. Măruță e pentru *eficace*. Nu-l supără sunetul urât al acestui cuvânt. Ii place chiar. N'avem pe *curcan ?*,— întreabă dumnealui. De ce n'am avea și pe *eficace ?* Nu e vina mea dacă cei chemați să învețe pe alții, nu știu ei înșiși ce înseamnă să scrii bine. Gramaticele te învață să scrii corect. Dar regulele scrisului ales, statornicite de Homer, rămâne să le prinzi tu, singur. Și nu e tocmai ușor. Pentru asta îți trebue și minte, și învățătură, și gust, și talent, și o alcătuire sufletească totdeauna însetată de Frumos. Iți trebue o șlefuire a întregei tale ființe, — șlefuire ce nu se capătă decât printr'o îngrijită creștere și o înaltă cultură.

Sunt cărți și cărți, cuvinte și cuvinte, pentru toate simțirile, pentru toate gusturile. Fiecare își alege hrana. Fiecare alege cuvântul drag, care îl mulțumește. D. Măruță vrea pe *eficace*. Ce pot să-i fac? Și e pentru toate *eficacele*, pentru toate neologismele. N'a citit pe Lanson: „De cele mai multe ori neologismul nu dovedește de cât *neștiința* cui îl întrebuințează".

Și de ce e pentru neologisme ? Fiindcă au „spiritualitate", „mai multă precizie". „*Greutatea*, zice acest profesor de română, e un termen prea general, pentru a fi întrebuințat *aici* (e vorba de o frază a lui Odobescu), — *dificultate* are mai multă precizie de cât sinonimul său autohton".

Judecată fără nici un temei. Românul zice: mi-e *greu* să fac asta. Ar fi „mai multă precizie", dacă ar zice: mi-e *dificil* să fac asta ? Creangă a scris: „Cu mare *greutate* a putut să ajungă până la sfânta Duminecă". De ce ar fi fost mai „preciz" Creangă, dacă scria: „cu mare *dificultate* a putut să ajungă până la sfânta Duminecă" ?.

Sunt oameni, și foarte mulți, cari vor să pară cu tot dinadinsul deștepți „Nu înțeleg, știu că nu înțeleg, dar se fac că înțeleg și admiră": *dificultate* termen mai „preciz" de cât *greutate*. Asta nu o descoperă fitecine, nu o vede toată lumea...

Dacă d. Măruță „migălește nopți întregi" și „se trudește" să descopere asemenea „adevăruri", — cum spune în broșura sa, — apoi, dragă domnule, nu mai migăli atâta: stinge lumânarea și culcă-te.

Pentru ce Odobescu s'a folosit de *dificultate* în loc să întrebuințeze *greutate ?*

Voiu cerceta asta în articolul viitor, când voiu vorbi despre neologismele din *Pseudokynegeticos*.

T. PISANI

SCRISORI DIN LONDRA

Neintervenția în Spania

de AUGUR

Londra, 2 Iulie

Dacă ar fi să credem pe negustorii de arme, comerțul lor cu părțile combatante din Spania n'a mers niciodată mai bine, nici atât de regulat ca dela organizarea controlului naval în jurul coastelor peninsulei.

Există lacune în acordul de neintervenție și cârdășia furnizorilor de arme de război a învățat repede să tragă foloase din ele. Prezența vaselor de control dă contrabandei de arme o aparență de corectitudine aproape sacră. Credem că excelentul Secretariat al comitetului internațional dispune de un material destul de vast pentru a scrie istoria unui comerț cât se poate de producător.

Guvernului britanic nu i-a plăcut niciodată această politică ipocrită de neintervenție în Spania. El a acceptat-o, în urma inițiativei d-lui Blum, care spunea că avea nevoie de ea spre a ține în respect pe proprii săi extremiști, care, alminteri, l'ar sili să intervie printr'o acțiune în favoarea republicanilor spanioli. Politica britanică, — cea adevărată, — conformă unei tradiții mai mult decât seculară, era de a proclama o neutralitate absolută între cele două partide, cărora li s'ar fi recunoscut dreptul respectiv de beligerant. In această privință găsim în trecut numeroase exemple doveditoare ,cum e de pildă

(Continuare în pag. 2-a)

Foc de artificii la expoziția internațională din Paris